

İslamiyet güneşi yerdeki ışıklara alet ve tabi olamaz

Bediüzzaman Said Nursî

Ey kardeşlerim! Kırkbeş sene evvel Eski Said'in bu dersinden anlaşılıyor ki; o Said siyasetle, içtimaiyat-ı İslamiye ile ziyade alakadardır. Fakat, sakın zannetmeyiniz ki o, dini siyasete alet veya vesile yapmak mesleğinde gitmiş! Haşa belki o, bütün kuvvetiyle siyaseti dine alet ediyormuş. Ve derdi ki: "Dinin bir hakikatini bin siyasete feda ederim" Evet, o zamanda kırk-elli sene evvel hissetmiş ki, bazı münafık zındıkların siyaseti dinsizliğe alet etmeye teşebbüs niyetlerine ve fikirlerine mukabil, o da bütün kuvvetiyle siyaseti İslamiyet'in hakaikına bir hizmetkar, bir alet yapmaya çalışmış.

Fakat, O zamandan yirmi sene sonra gördü ki: O gizli münafık zındıkların, Garplılaşmak bahanesiyle siyaseti dinsizliğe alet yapmalarına mukabil, bir kısım dindar ehl-i siyaset dini siyaseti-i İslamiyeye alet etmeye çalışmışlardı. İslamiyet güneşi yerdeki ışıklara alet ve tabi olamaz. Ve alet yapmak, İslamiyet'in kıymetini tenzil etmektir, büyük bir cinayettir.

(Hutbe-i Şamiye, s. 52)

Denilmiş: "Ne için siyasetten çekildin? Hiç yanaşmıyorsun?"

Elcevap: Dokuz-on sene evveldeki Eski Said, bir miktar siyasete girdi. Belki siyaset vasıtasıyla dine ve ilme hizmet edeceğim, diye beyhude yoruldu ve gördü ki; o yol meşkül ve müşkilâtlı ve bana nisbeten fuzuliyâne, hem en lüzumlu hizmete mâni ve hatarlı bir yoldur. Çoğu yalancılık ve

Bence, muhâlif-i hakikat-i Şeriat olan şeyler, Meşrûtiyete dahi muhâlifdir, ya günahlarıdır veya ilcâ-i zarûrettir. Farz ediniz, şu siyâset muhâlif olsun, yine telâşa mahâl yoktur. Zîrâ, Şeriat-ı Garrânın bin kısmından bir kısmıdır ki, siyâsete taallûk eder. O kısmın ihmâliyle, Şeriat ihmâl olunmaz.

bilmeyerek ecnebi parmağına âlet olmak ihtimali var. Hem siyasete giren, ya muvâfık olur veya muhalif olur. Eğer muvâfık olsa; mâdem memur ve meb'us değilim, o halde siyasetçilik bana fuzulî ve mâlâyânî bir şeydir. Bana ihtiyaç yok ki, beyhude karışayım. Eğer muhalif siyasete girsem, ya fikirle veya kuvvetle karışacağım. Eğer fikirle olsa, bana ihtiyaç yok. Çünkü mesâil tavazzuh etmiş; herkes benim gibi bilir. Beyhude çene çalmak mânâsızdır. Eğer kuvvet ile ve hâdisе çıkarmak ile muhalefet etsem, husulü meşkûk bir maksad için binler günaha girmek ihtimali var. Birinin yüzünden çoklar belâyâ düşer. Hem on ihtimalden bir-iki ihtimale binaen günahlara girmek, mâsımları günaha atmak; vicdanım kabul etmiyor, diye Eski Said, sigara ile beraber gazeteleri ve siyaseti ve sohbet-i dünyeviye-i siyasiyeyi terk etti. Buna kat'î şâhid, o vakitten beri sekiz senedir bir tek gazete ne okudum ve ne dinledim. Okuduğumu ve dinlediğimi, biri çıksın söylesin. Halbuki sekiz sene evvel, günde belki sekiz gazete Eski Said okuyordu. Hem beş sene dir bütün dikkat ile benim hâlîme nezaret ediliyor. Siyasetvârî bir tereşşuh gören söylesin. Halbuki benim gibi asabî ve "Gerçek hile, hilesizliktedir" düsturiyle en büyük hileyi hilesizlikte bulan pervasız, alâkasız bir insanın, değil sekiz sene; sekiz gün bir fikri gizli kalmaz. Siyasete iştihası ve arzusu olsaydı; tedkikata, taharriyata lüzum bırakmayarak top güllesi gibi sadâ verecekti.

"Kur'ân ve îmânın hizmeti ne için beni men'ediyor?" derseni; ben de derim ki: "Hakaik-ı îmâniye ve Kur'âniye birer elmas hükmünde olduğu halde, siyaset ile âlûde olsa idim; elimdeki o elmaslar iğfal olunabilen avam tarafından, 'Acaba taraftar kazanmak için bir propaganda-i siyaset değil mi?' diye düşünürler. O elmaslara, âdi şişeler nazariyle bakabilirler. O halde ben o siyasete temas etmekle, o elmaslara zulmederim ve kıymetlerini tenzil etmek hükmüne geçer.

İşte ey ehl-i dünya! Neden benim ile uğraşıyorsunuz? Beni kendi hâlimde bırakmıyorsunuz?"

(Mektubat, s. 64-66.)

Bence, muhâlif-i hakikat-i Şeriat olan şeyler, Meşrûtiyete dahi muhâlifdir, ya günahlarıdır veya ilcâ-i zarûrettir. Farz ediniz, şu siyâset muhâlif olsun, yine telâşa mahâl yoktur. Zîrâ, Şeriat-ı Garrânın bin kısmından bir kısmıdır ki, siyâsete taallûk eder. O kısmın ihmâliyle, Şeriat ihmâl olunmaz.

Evet, imtisâl etmemek, inkâr etmek demek değildir. Hem de, Devlet-i Osmâniyeye tâbî olan İslâmların on beş misli İslâmlar, sırf siyâset-i ecânib altındadırlar. Onların dinlerine zarar gelmez; nerede kaldı ki, şu hükümetteki; kendisi İslâm, millet-i hâkimesi İslâm, üssü'l-esâs-ı siyâseti de şu düsturdur: "Bu devletin dîni, dîn-i İslâmdır. Şu esâsı vikâye etmek vazifemizdir. Çünkü, milletimizin mâye-i hayatıyesidir."

Suâl: Demek, hükümet bundan sonra da İslâmiyet ve din için hizmet edecek midir?

Cevap: Hay hay. Bâzi akılsız dinsizler müstesnâ olmak şartıyla,

hükûmetin hedef-i maksadı, velev gizli ve uzak olsa bile, uhuvvet-i îmâniye sırrıyla, üç yüz milyonu bir vücut eden ve nûrânî olan İslâmiyetin silsilesini takviye ve muhâfaza etmektir. Zîrâ, nokta-i istinad ve nokta-i istimdat yalnız odur. Yağmurun katarâtı, nûrun lemeâtı dağınık ve yayılmış kaldıkça çabuk kurur, çabuk söner. Fakat, sönmek ve mahvolmamak için, Cenâb-ı Feyyâz-ı Mutlak bize “Ayrılıklara düşüp dağılmayın.” (Şura Sûresi, 13.) ve “Ümidinizi kesmeyin.” (Zümer Sûresi, 53.) ile ezel cânibinden nidâ ediyor. Evet, şeş cihetten nağme-i “Ümidinizi kesmeyin” eyler hurûş.

Evet, zarûret ve incizap ve temâyül ve tecârüb ve tecâvüb ve tevâtür, o katarât ve lemeâtı musâfaha ettirerek ortalarındaki mesâfeyi tayedip, bir havz-ı âb-ı hayatı ve dünyayı ışıklandıracak bir elektrik-i nevvâreyi teşkil edecektir. Zîrâ, kemâlin cemâli dindir. Hem, din saadetin ziyâsıdır, hissini ulviyettir, vicdânın selâmetidir.

(Münazarat, s. 53-54.)

Suâl: Eskiden beri işitiyoruz ki, bâzı Jön Türkler masondurlar, dine zarar ediyorlar.

Cevap: İstibdat, kendini ibkâ etmek için şu telkinâtı vermiştir. Bâzı lâubâlilik dahi, şu vehme kuvvet veriyor. Fakat, emîn olunuz ki, onların masonluğa girmeyen kısmının maksatları dine zarar değildir, belki milletin selâmetini temin etmektir. Fakat, bâzıları dine lâyük olmayan bârid taassuba müfritâne ilişiyorlar. Demek, hürriyete ve meşrûtiyete hizmetleri sebkat eden veyahut kabul eyleyenleri Jön Türk tesmiye ediyorsunuz. İşte, onların bir kısmı İslâmiyet fedâileridir, bir kısmı da selâmet-i millet fedâileridir. Onların ukde-i hayatiyelerini teşkil eden, mason olmayan ekseri, İttihat ve Terakkîdir. Ve sizin şu aşâiriniz kadar ulemâ ve meşâyih, Jön Türkler meyânında mevcuttur. Vâkıa onlarda bir takım edepsiz, çok sefih masonlar dahi bulunur; lâkin yüzde ondur, yüzde doksanı sizin gibi mütelik müslimlerdir.

(Münazarat, s. 80-81.)

Suâl: Neden sû-i zannımız onlara zarar versin?

Cevap: Onların bir kısmı sizin gibi tahkiksiz, taklit ile İslâmiyetin zevâhirini bilirler. Taklit ise, teşkikât ile yırtılır. O halde bâzılarına -bâhusus dinde sathî, felsefe ile mütevaggıl olursa- dinsiz dediğiniz vakit, ihtimâl ki tereddüte düşüp, meslek-i İslâmiyetten hariçmiş gibi vesveselerle, “Herçibâd-âbâd” diyerek me'yusâne, belki muannidâne İslâmiyete münâfi harekâta başlar. İşte ey bîinsaf! Gördünüz, nasıl bâzı biçarelerin dalâletine sebep oluyorsunuz. Fena adama, “İyisin, iyisin” denilse iyileşmesi; ve iyi adama, “Fenasın, fenasin” denildikçe fenalaşması çok vukû bulmuştur.

Suâl: Neden?

Cevap: Faraza, bâzıların altında büyük fenalıkları varsa da, hücum edilmemek gerektir. Zîrâ, çok fenalık vardır ki, iyilik perdesi altında kaldıkça ve

Hürriyete ve meşrûtiyete hizmetleri sebkat eden veyahut kabul eyleyenleri Jön Türk tesmiye ediyorsunuz. İşte, onların bir kısmı İslâmiyet fedâileridir, bir kısmı da selâmet-i millet fedâileridir.

*Acaba sâbık
istibdâdı, hürriyet
zanneden
ve Kanun-u
Esâsiye îtiraz
eden adamlara
nasıl îtiraz
etmeyeceğim?
Çendan,
hükûmete îtiraz
ederlerdi; lâkin,
onlar, istibdâdın
daha dehşetlisini
istediler. Bunun
için onları
reddederdim.*

perde yırtılmadıkça ve ondan tegâfül edildikçe mahdut ve mahsur kaldığı gibi, sahibi de perde-i hicap ve hayâ altında kendisinin îslâhına çalışır. Lâkin, vaktâ ki perde yırtılsa, hayâ atılır; hücum gösterilse, fenalık, fena tevessü eder. Ben Otuz Bir Mart Hâdisesinde şuna yakın bir hal gördüm. Zîrâ, İslâmiyet'in meşrûtiyetperver ve hamiyetli fedâileri, cevher-i hayat makâmında bildikleri nîmet-i meşrûtiyeti, Şeriata tatbik ile, ehl-i hükûmeti adâlet namazında kibleye irşad ve nâm-ı mukaddes-i Şeriati Meşrûtiyet kuvvetiyle îlâ ve Meşrûtiyeti Şeriat kuvvetiyle ibkâ ve bütün seyyiât-ı sâbıkayı muhâlefet-i Şeriat üzerine ilkâ etmek için bâzı telkinâtta ve teferruâtın tatbikatında bulundular. Sonra, sağını solundan fark edemeyenler -hâşâ- Şeriati, istibdâda müsâit zannederek tûtî kuşları taklidi gibi "Şeriat isteriz!" demekle, hakîki maksat ortada anlaşılmaz oldu. Zâten plânlar serilmişti. İşte o zaman, yalan olarak hamiyet maskesini takınan bâzı herifler, o ism-i mukaddese tecâvüz ettiler. İşte cây-ı ibret bir nokta-i siyah!..

Suâl: İnkılâptan on sene evvel, hükûmete nihayet derecede müteriz olduğun halde, hükûmete hücum edenlere dahi îtiraz ederdin. Hattâ selâtin-i Osmâniyeyi ifratla senâ ederdin; hattâ derdin: "Muhtemeldir, Abdulhamid, muktedir değil ki dizgini gevşetsin, milletin saadetine yol versin. Veyahut hatâ bir içtihad ile olabilir, bir gayr-i makbul özü kendine bulsun. Veyahut avanelerinin ve vehminin elinde mahpus gibidir." Sonra birden bütün kabahati ona attın. Neden hem îtiraz, hem hücum ederdin; hem de bâzılara karşı müdâfaa ederdin?

Cevap: İnkılâptan on altı sene evvel, Mardin cihetlerinde, beni hakka irşad eden bir zâta rast geldim. Siyâsetteki muktesit mesleği bana gösterdi. Hem, tâ o vakitte, meşhur Kemâl'in "Rüyâ"sıyla uyandım. Lâkin, maatteessüf, sû-i tesâdüf ile hükûmete îtiraz edenlerden ehl-i ifrat ve ehl-i tefritte rast geldim. Ehl-i ifratın bir kısmı, Arap'tan sonra İslâmiyet'in kıvâmı olan Etrâkı tatlîl ediyorlardı. Hattâ bir kısmı o derece tecâvüz etti ki, ehl-i kânunu tekfir ederdi. Otuz sene evvel olan Kanun-u Esâsiye ve hürriyetin îlânını tekfîre delil gösterdi, "Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse... (Mâide, 44-47.)" hüccet ederdi. Biçare bilmezdi ki, "Kim hükmetmezse..." bilmânâ "Kim tasdik etmezse"dir. Acaba sâbık istibdâdı, hürriyet zanneden ve Kanun-u Esâsiye îtiraz eden adamlara nasıl îtiraz etmeyeceğim? Çendan, hükûmete îtiraz ederlerdi; lâkin, onlar, istibdâdın daha dehşetlisini istediler. Bunun için onları reddederdim. İşte, şimdi ehl-i hürriyeti tatlîl eden şu kısım dandır.

İkinci kısım olan ehl-i tefriti gördüm. Dîni bilmiyorlar, ehl-i İslâm'a insafsızca îtiraz ediyorlar, taassubu delil gösteriyorlardı. İşte şimdi Osmanlılıktan tecerrüd edip, tam tamına Avrupa'ya temessül etmek fikrinde bulunanlar şu kısım dandır. Bununla beraber, istibdat kendini muhâfaza etmek için herkese vesvese verdiği gibi, beni inkılâptan on sene evvel aldattı ki, ehl-i ihtilâlin ekseri mâsumdur. Lillâhilhamd, o vesvese bir iki sene zarfında zâil oldu. Tâ o vakitte anladım; bizim ekser ahrarımız, mütelik Müslümanlardır.

Elhâsîl: Hükûmete hücum edenler, bâzıları "Haydo, Haydo" derlerdi,

bâzıları “Haydar Ağa, Haydar Ağa” derlerdi; ben “Haydar” derdim, şimdi de “Haydar” diyorum, vesselâm.

(Münazarat, s.123-125.)

Aynı gün pür-ümid, başka ve dünyevî bir meclise gittim. Dünyevîler dediler: “Neden geldin geleli siyasete karışmıyorsun?”

Dedim: “Şeytandan ve siyasette Allah’a sığırım.”

“Evet, İstanbul siyaseti İspanyol hastalığı gibi bir hastalıktır. Fikri hezeyanlaştırır. Biz müteharrik-i bizzat değiliz, bilvasıta müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim ile telkin eder, biz kendimizden hayal edip, asammane tahribimizde eser-i telkini icra ederiz. Mâdem ki menba Avrupa’dadır. Gelen cereyan ya menfi veya müsbettir. Menfiye kapılan harf gibi, “Başkasındaki bir manaya delâlet eder” yahut “Kendi kendine bir manaya delâlet etmez” tarif edilir. Demek bütün harekâtı, bizzat hariç hesabına geçer. Çünkü iradesi hükümsüzdür. Hulûs-u niyeti fayda vermez. Bahusus menfi iki cihet zaaf ile hariç cereyanının kuvvetine bir âlet-i laya’kıl olur.

“Diğer müsbet cereyan ise ki, dahilden muvafık şeklini giyer. İsim gibi ‘Kendinde bulunan bir manaya delâlet eder.’ Hareketi kendinedir. Teba-i haricedir. Lâzım-ı mezheb mezheb olmadığından, belki muahez değil. Bahusus iki cihetle kuvveti, hariç cereyanın müsbet ve za’fına inzımmam etse, harici kendine âlet-i lâyeş’ur edebilir.”

Dediler: “Dinsizliği görmüyormusun, meydan alıyor. Din namına meydana çıkmak lâzım.”

Dedim: “Evet, lâzımdır. Fakat kat’î bir şart ile ki, muharrik, aşk-ı İslâmiyet ve hâmiyet-i diniye olmalı. Eğer muharrik veya müreccih, siyasetçilik veya tarafgirlik ise, tehlikelidir. Birincisi hata da etse, belki ma’fuvdur. İkincisi isabet de etse, mes’uldür.”

Denildi: “Nasıl anlarız?”

Dedim: “Kim fasık siyasetdaşını, mütedeyyin muhalifine, su-i zan bahaneleriyle tercih etse, muharriki siyasetçiliktir. Hem umumun mâl-i mukaddesi olan dini, inhisar zihniyetiyle kendi meslekdaşlarına daha ziyade has göstermekle, kavi bir ekseriyette, dine aleyhdarlık meyli uyandırmakla nazardan düşürmek ise, muharriki tarafgirliktir.

“Meselâ, iki adam döğüşürler. Biri, zaif düşeceğini hissederken, elindeki Kur’ân’ı kaviye uzatmakla himayesini davet edip, kavi bir ele vermek lâzımdır. Tâ beraber çamura düşmesin. Kur’ân’a muhabbetini, hürmetini gösterebilir. Kur’ân’ı, Kur’ân olduğu için sevsin. Eğer kavinin karşısına siper etse, himayet damarını tahrik etmeye bedel, hiddetini celb eder. Kur’ân’ı kavi bir hâdimden mahrum bırakmakla, zaif bir elde beraber yere düşerse o, Kur’ân’ı kendi nefsi için sever demektir.

“Evet, dine imale etmek ve iltizama teşvik etmek ve vazife-i diniyelerini ihtar etmekle dine hizmet olur. Yoksa dinsizsiniz dese, onları tecavüze sevk

“Evet, İstanbul siyaseti İspanyol hastalığı gibi bir hastalıktır. Fikri hezeyanlaştırır. Biz müteharrik-i bizzat değiliz, bilvasıta müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim ile telkin eder, biz kendimizden hayal edip, asammane tahribimizde eser-i telkini icra ederiz.

“İnad bazan müfrit fırka müteassıplarına, dalâl ve batılı iltizam ettirir. Şeytan birisine yardım etse, melek der, rahmet okutur. Ötekinde melek görse, libasını değiştirmiştir der, lanet eder. Su-i zan ve hüsn-ü zan nazariyle dürrinin iki tarafı gibi leh, aleydar... Vâhi emareyi bürhan, bürhanı vâhi emare görür.

etmektedir. Din dahilinde menfi tarzda istimal edilmez. Otuz sene halife olan bir zat, menfi siyaset namına istifade edildi zanniyle, Şeriata gelen tecavüzü gördünüz. Acaba şimdiki menfi siyasetçilerin fetvalarından istifade edecek kimdir, bilir misin? Bence İslâm’ın en şedit hasmıdır ki, hançerini İslâm’ın ciğerine saplamıştır.”

Dediler: “İttihada şedit bir muarız idin, neden şimdi sükût ediyorsun?”

Dedim: “Düşmanların onlara şiddet-i hücumundan; düşmanın hedef-i hücumu onların hasenesi olan azim ve sebatdır ve İslâmiyet düşmanına vasıta-i tesmim olmaktan feragatıdır.

“Bence yol ikidir. Mizanın iki kefesı gibi. Birinin hiffeti, ötekinin sıkletine geçer. Ben tokadımı Antranik ile beraber Enver’e, Venizelos ile beraber Said Halim’e vurmam. Nazarımda vuran da sefildir.”

Dediler: “Fırkacılık lazım-ı meşrutiyettir.”

Dedim: “Bizdekilerde hutut-u efkâr telâki için mütemayilen imtidada bedel, münhariften gittiğinden nokta-i telâki vatanda, belki kürede görülüyor. Vücut, adem gibi, birinin vücudu ötekinin ademini ister.

“İnad bazan müfrit fırka müteassıplarına, dalâl ve batılı iltizam ettirir. Şeytan birisine yardım etse, melek der, rahmet okutur. Ötekinde melek görse, libasını değiştirmiştir der, lanet eder. Su-i zan ve hüsn-ü zan nazariyle dürrinin iki tarafı gibi leh, aleydar... Vâhi emareyi bürhan, bürhanı vâhi emare görür.

“İşte şu zulümdür “İnsan ise, şüphesiz ki, çok zalimdir” (İbrahim Süresi, 34.) sırrını gösterir. Zira hayvanın aksine olarak kuva ve meyilleri fitraten tahdit edilmemiş, meyl-i zulüm hadsizdir. Lâsiyemma enenin eşkâl-i habisesi olan hodgâmlık, hodfikirlik, hodbinlik, hodendişlik, gurur ve inad o meyle inzımam etse, öyle ekberü’l-kebaire icar eder ki, daha beşer ona isim bulmamış. Cehennemün lüzumuna delil olduğu gibi, cezası da yalnız Cehennem olabilir.

“Meselâ : Birisinin bir sıfatından darılsa, mecma-ı evsafı mâsume olan şahsına, hattâ ehıbbasına, hattâ meslekdaşına zulmünü teşmil eder “Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez (En’âm Süresi, 164.)”e karşı temerrüd eder.

“Meselâ : Muhteris bir intikam veya müntakim bir hilaf ile bir kere demiş: ‘İslâm mağlub olacak, kalbi parçalanacak.’ Sırf o mura-i ruhtan gelen, yalancı fikirden çıkan meş’um sözünü doğru göstermek için, İslâm’ın mağlubiyetini, İslâm’ın perişanlığını arzu eder, alkışlar. Hasımın darbesinden mütelezziz olur. İşte şu alkışı ve gaddar telezzüzüdür ki, mecruh İslâm’ı müşkil mevkide bırakmış. Zira hançerini İslâm’ın ciğerine saplamış olan hasım, “sükût et” demiyor. “Alkışla, mütelezziz ol, beni sev.” diyor, onları misâl gösteriyor.

İşte size dehşetli bir günah ve zulüm ki, ancak haşırdeki mizan tartabilir. “Diğerini buna kıyasla.”

(Sünubat, s. 64-70.)

Kalbe ihtar edilen içtima-i hayatımıza ait bir hakikat

Bu vatanda şimdilik dört parti var. Biri Halk Partisi, biri Demokrat, biri Millet, diğeri İttihad-ı İslâmîdir.

İttihad-ı İslâm Partisi, yüzde altmış, yetmiş tam mütediyyin olmak şartıyla, şimdiki siyaset başına geçebilir. Dini siyasete âlet etmemeye, belki siyaseti dine âlet etmeye çalışabilir. Fakat çok zamandan beri terbiye-i İslâmîye zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeye mecbur olacağından, şimdilik o parti başa geçmemek lâzımdır.

Halk Partisi ise: Hakikaten acip ve zevkli bir rüşvet-i umumîyi kanunlar perdesinde bazı memurlara verdikleri için, yirmi sekiz senelik bütün cinâyatıyla başkaların cinâyâtı ve İttihatçıların ve mason kısmının seyyiatları da o partiye yükletildiği halde, Demokratlara bir cihette galip hükmündedirler. Çünkü ubudiyetin noksanlığıyla enaniyet kuvvet bulur, nemrutçuluklar çoğalır. Bu benlik zamanında, memuriyet hakikatta bir hizmetkârlık olduğu halde, bir hâkimiyet, bir ağalık, bir nemrutçulukla nefse gayet zevkli bir hâkimiyet mertebesini bir kısım memurlara rüşvet olarak verdiği için, bütün o acip cinayetlerle ve kendinden olmayan ceridelerin neşriyatıyla beraber bana yapılan muamelelerinden hissettim ki, bir cihette mânen Demokratlara galip geliyorlar. Halbuki, İslâmîyet'in bir kanun-u esasîsi olan, hadis-i şerifte yani, "Memuriyet, emirlik ise, reislik değil, millete bir hizmetkârlıktır." Demokratlık, hürriyet-i vicdan, İslâmîyet'in bu kanun-u esasîsine dayanabilir. Çünkü kuvvet kanunda olmazsa şahsa geçer. İstibdad, mutlak keyfi olur.

Millet Partisi ise: Eğer İttihad-ı İslâm'daki esas olan İslâmîyet milliyeti ki, Türkçülük onun içinde mezc olmuş bir millet olsa, o Demokratın mânâsındadır, dindar Demokratlara iltihak etmeye mecbur olur. Frenk illeti tâbir ettiğimiz ırkçılık, unsurculuk fikriyle Avrupa, âlem-i İslâmı parçalamak için içimize bu frenk illetini aşılamaş. Fakat bu hastalık ve fikir, gayet zevkli ve câzibedar bir hâlet-i ruhiye verdiği için, pek çok zararları ve tehlikeleriyle beraber, zevk hatırı için her millet cüz'î-küllî bu fikre iştîyak gösteriyorlar.

Şimdiki terbiye-i İslâmîyenin za'fiyetiyle ve terbiye-i medeniyenin galebesiyle ekseriyet kazanarak başına geçerse, ekseriyet teşkil etmeyen ve ancak yüzde otuzu hakikî Türk olan ve yüzde yetmiş başka unsurlardan olanlar, hem hakikî Türklerin, hem hâkimiyet-i İslâmîyenin aleyhine cephe almaya mecbur olacaklar. Çünkü, İslâmîyetin bir kanun-u esasîsi olan bu âyet-i kerime, 'dr. Yani, "Birisinin günahıyla başkası muahaze ve mes'ul olmaz."

Halbuki, ırkçılık damarıyla, bir adamın cinayetiyle mâsum bir kardeşini, belki de akrabasını, belki de aşiretinin efradını öldürmekte kendini haklı zanneder. O vakit hakikî adalet yapılmadığı gibi, şiddetli bir zulüm de yol bulur. Çünkü "Bir mâsumun hakkı, yüz cânîye feda edilmez" diye İslâmîyet'in bir kanun-u esasîsidir. Bu ise çok ehemmiyetli bir mesele-i vatanîyedir. Ve hâkimiyet-i İslâmîyeye büyük bir tehlikedir.

İttihad-ı İslâm Partisi, yüzde altmış, yetmiş tam mütediyyin olmak şartıyla, şimdiki siyaset başına geçebilir. Dini siyasete âlet etmemeye, belki siyaseti dine âlet etmeye çalışabilir. Fakat çok zamandan beri terbiye-i İslâmîye zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeye mecbur olacağından, şimdilik o parti başa geçmemek lâzımdır.

Nasıl ezan-ı
Muhammediyenin
(a.s.m.) neşriyle
Demokratlar on
derece kuvvet
bulduğu gibi, öyle
de, Ayasofya'yı
da beş yüz
sene devam
eden vaziyet-i
kudsiyesine
çevirmektedir.

Mâdem hakikat budur, ey dindar ve dine hürmetkâr Demokratlar siz bu iki partinin gayet kuvvetli ve zevkli ve câzibedar nokta-i istinadlarına mukabil, daha ziyade maddî ve mânevî cazibedar nokta-i istinad olan hakaik-i İslâmiyeyi nokta-i istinad yapmaya mecbursunuz. Yoksa, sizin yapmadığınız eskiden beri cinayetleri nasıl eski partiye yüklüyorlarsa, size de yükleyip, Halkçılar ırkçılığı elde edip tam sizi mağlûp etmeye bir ihtimal-i kavî ile hissettim. Ve İslâmiyet namına telâş ediyorum.

Haşiyeye: Eskilerin lüzumsuz keyfî kanunları ve su-i istimleri neticesiyle, belki de tahrikleriyle zuhur eden Ticanî meselesini ve ağır cezalarını dindar Demokratlara yüklememek ve âlem-i İslâm nazarında Demokratları düşürmemenin çare-i yegânesi kendimce böyle düşünüyorum:

Nasıl ezan-ı Muhammediyenin (a.s.m.) neşriyle Demokratlar on derece kuvvet bulduğu gibi, öyle de, Ayasofya'yı da beş yüz sene devam eden vaziyet-i kudsiyesine çevirmektedir. Ve âlem-i İslâm'da çok hüsn-ü tesir yapan ve bu vatan ahalisine âlem-i İslâm'ın hüsn-ü teveccühünü kazandıran, bu yirmi sene mahkemeler bir muzır cihetini bulamadıkları ve beş mahkeme de beraatine karar verdikleri Risale-i Nur'un resmen serbestiyetini dindar Demokratlar ilân etmelidirler. Tâ, bu yaraya bir merhem vurmali. O vakit âlem-i İslâm'ın teveccühünü kazandıkları gibi, başkalarının zâlimane kabahati de onlara yüklenmez fikrindeyim.

Dindar Demokratlar, hususan Adnan Menderes gibi zatların hatırları için, otuz beş seneden beri terk ettiğim siyasete bir iki gün baktım ve bunu yazdım.

(*Emirdağ Labikası, 386-387*)

İştigal ettiğimiz ulûm-u imaniye, rızâ-yı İlâhiyeden başka hiçbir şeye âlet olamaz. Evet, güneş kamere peyk ve tâbi olmadığı gibi, saadet-i ebediyenin nuranî ve kudsî anahtarı ve hayat-ı uhreviyenin bir güneşi olan iman dahi, hayat-ı içtimaiyyenin âleti olamaz. Evet, bu kâinatın en muazzam meselesi ve şu hilkat-ı âlemin en büyük muamması olan sırr-ı imandan daha ehemmiyetli bir mes'ele-i kâinat yoktur ki, bu mes'ele-i sırr-ı iman ona âlet olsun.

(*Tarihçe-i Hayat, s. 194.*)

Biz Nur Talebeleri, kat'iyen siyasetle iştigal etmeyiz. Bizim yegâne emelimiz, memlekette din hürriyetinin hakikî surette temini, dine ve din ehline ve Kur'ân ehli olan Nurculara karşı çeyrek asırdan beri devam eden zulüm ve tazyikin tamamıyla bertaraf olmasıdır. Demokrat kardeşlere tavsiye ederiz: Devr-i Sabıkın şeytânkârâne oyunlarına, hilelerine aldanmasınlar; onların düştükleri dalâlete düşmesinler. Milletın ruhunu ve iradesini onlar gibi istihfaf etmesinler. Komünizm ve dine karşı tuttıkları doğru yolda azimle devam etsinler.

(*Tarihçe-i Hayat, s. 553.*)

“Rejimi reddetmek; ne vazifemizdir, ne de kuvvetimiz var, ne ne düşünüyörüz. Red başka, kabul etmemek başkadır, amel etmemek daha başkadır. Hazret-i Ömer’in (r.a.) taht-ı hükmünde, kanun-u adalet-i şer’iyesini reddetmeyen ve ilişmeyen Yahudilere, Nasârâya ilişmiyordular. Demek; kabul etmemek, tasdik etmemek, idarece bir cünha, bir suç teşkil etmiyor ki; o çeşit muhalifler ve münkirler, en kuvvetli padişahların idâresi ve siyaseti altında bulunmuşlar. İşte, bu nokta-i nazardan, Risale-i Nur’un şakirtlerinden en müthiş bir muhalif, rejim müessesesini tel’in de etse, bilfiil idareye ilişmese, onun mefkûresine kanunen ilişilmez. Hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikir, onları tebrie eder.

(*Kastamonu Lahikası, s. 206*)

Otuz beş senedir ki, siyaseti bırakmıştım ve Nurculara da “Bırakınız!” diyordum. Sebebi: Siyaset ihlası kırar. Fakat şimdi hissettim ki, bazı münafıklar dindarları perde yapıp dini siyasete alet; sonra da siyaseti dinsizliğe alet etmeye çalıştıklarından safdil dindarların hatırı için bir-iki defa siyasete baktım, gördüm ki: Bizi bu üç-dört mahkemede, “Dini siyasete alet ediyor” diye itham edenler kendileri dessayane dini tezyif etmek için kendileri, sonra da siyaseti dinsizliğe alet etmek için dinsizlik düsturlarını kanuna bağlamak gibi dünyada hiçbir şeddat, hiçbir zalimin yapmadığı bir dehşet gördüm. Şiddetli bir me’yusiyetim içinde, hürriyet başında bizimle, yani İttihad-ı Muhammedi (a.s.m.) Cemiyeti ile, İttihadçuların bir kısmındaki gizli farmasonlara muarız ve manen bizimle, yani İttihad-ı Muhammedi ile müttefik olan Ahrar Fırkası yine otuz beş sene sonra dirildi, yine uyanı. Birden şear-i İslamiyenin başında olan ezan-ı Muhammediyi farmasonların zincirlerini kırıp ilân etmesiyle; siyasetten kat-ı alâka eden, eskide “İttihad-ı Muhammedi” şimdi “Nurcular” namını alan ve İttihad-ı İslam içinde bulunan kardeşlerimiz yanlış basmamak için bazı şeyleri söylemek isterdim. Fakat Risale-i Nur benim bedelime konuşuyor dedim, yüzümü çevirdim.

(*Beyanat ve Tenvirler, s. 11-12.*)

“Risale-i Nur’daki şefkat, hakikat, hak, bizi siyasetten men etmiş. Çünkü mâsumlar belâya düşerler; onlara zulmetmiş oluruz.” Bazı zâtlar bunun izahını istediler. Ben de dedim:

Şimdiki fırtınalı asırda gaddar medeniyetten neş’et eden hodgâmlık ve asabiyet-i unsuriye ve umumî harpten gelen istibdatat-ı askeriye ve dalâletten çıkan merhametsizlik cihetinde öyle bir eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdatat meydan almış ki, ehl-i hak, hakkını kuvvet-i maddiye ile müdafaa etse, ya eşedd-i zulüm ile, tarafgirlik bahanesiyle çok biçareleri yakacak; o hâlette o da ezlem olacak ve mağlûp kalacak. Çünkü, mezkûr hissiyatla hareket ve taarruz eden insanlar, bir iki adamın hatasıyla yirmi otuz adamı, âdi bahanelerle vurur, perişan eder. Eğer ehl-i hak, hak ve adalet yolunda yalnız vurana vursa, otuz zayıata mukabil yalnız biri kazanır, mağlûp vazi-

“Rejimi reddetmek; ne vazifemizdir, ne de kuvvetimiz var, ne ne düşünüyörüz. Red başka, kabul etmemek başkadır, amel etmemek daha başkadır. Hazret-i Ömer’in (r.a.) taht-ı hükmünde, kanun-u adalet-i şer’iyesini reddetmeyen ve ilişmeyen Yahudilere, Nasârâya ilişmiyordular. Demek; kabul etmemek, tasdik etmemek, idarece bir cünha, bir suç teşkil etmiyor ki; o çeşit muhalifler ve münkirler, en kuvvetli padişahların idâresi ve siyaseti altında bulunmuşlar.

Bizim vazifemiz
müsbet hareket
etmektir. Menfi
hareket değildir.
Rıza-yı İlâhîye
göre sırf hizmet-i
imaniyeyi
yapmaktır,
vazife-i İlâhiyeye
karışmamaktır.
Bizler âsâyîşi
muhafazayı netice
veren müsbet
iman hizmeti
içinde herbir
sıkıntıya karşı
sabırla, şükürle
mükellefiz...

yetinde kalır. Eğer mukabele-i bilmisil kaide-i zâlimânesiyle, o ehl-i hak dahi bir ikinin hatasıyla yirmi otuz biçareleri ezseller, o vakit, hak namına dehşetli bir haksızlık ederler.

İşte, Kur'an'ın emriyle, gayet şiddetle ve nefretle siyasetten ve idareye karışmaktan kaçındığımızın hakikî hikmeti ve sebebi budur. Yoksa bizde öyle bir hak kuvveti var ki, hakkımızı tam ve mükemmel müdafaa edebirdik.

(Şualar, 260)

Aziz kardeşlerim,

Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rıza-yı İlâhîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır. Bizler âsâyîşi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde herbir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz...

...

Üçüncü mesele: Şimdi küfr-ü mutlak, öyle cehennem-i mânevî neşrine çalışıyor ki, kâinatta hiçbir kâfir ona yanaşmamak lâzım geliyor. Kur'an'ın "rahmeten lil'âlemîn" olduğunun bir sırrı budur ki: Nasıl Müslümanlara rahmettir; âhirete iman, Allah'a iman ihtimalini vermesiyle de, bütün dinsizlere ve bütün âleme ve nev-i beşere rahmet olmasına bir nükte, bir işaretir ki, o mânevî cehennemden dünyada da onları bir derece kurtarmış. Halbuki şimdi fen ve felsefenin dalâlet kısmı, yani Kur'an'la barışmayan, yoldan çıkmış, Kur'an'a muhalefet eden kısmı, küfr-ü mutlakı komünistler tarzında neşre başladılar. Komünistlik perdesinde anarşistliği netice verecek bir surette münafiklar, zındıklar vasıtasıyla ve bazı müfrit dinsiz siyasetçiler vasıtasıyla neşir ile aşılınmaya başlandığı için, şimdiki hayat, dinsiz olarak kabil değildir, yaşamaz. "Dinsiz bir millet yaşamaz" hükmü bu noktaya işaretir. Küfr-ü mutlak olduğu zaman, hakikat-i halde yaşanmaz. Onun için, Kur'an-ı Hakîm, bu asırda bir mucize-i mâneviyesi olarak Risale-i Nur şakirtlerine bu dersi vermiş ki, küfr-ü mutlaka, anarşistliğe karşı sed çeksin. Hem çekmiş. Evet Çin'i, hem yarı Avrupayı ve Balkanları istilâ eden bu cereyana karşı bizi muhafaza eden Kur'an-ı Hakîmin bu dersidir ki, o hücumu karşı sed çekmiş, bu suretle o tehlikeye karşı çare bulmuştur. Demek bir Müslüman mümkün değil, başka bir dine girip, ya Hıristiyan ve Yahudi, hususan bolşevik gibi olmak... Çünkü, bir İsevi, Müslüman olsa, İsâ Aleyhisselâmi daha ziyade sever. Bir Müsevî, Müslüman olsa, Mûsâ Aleyhisselâmi daha ziyade sever. Fakat bir Müslüman, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmın zincirinden çıkarsa, dinini bıraksa, daha hiçbir dine girmez, anarşist olur; ruhunda kemâlâta medar hiçbir hâlet kalmaz. Vicdanı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir olur. Onun için, Cenab-ı Hakka şükür, Kur'an-ı Hakîmin işârât-ı gaybiyesi ile, kahraman Türk ve Arap milletleri içinde lisan-ı Türkî ve Arabî ile bu asrı kurtaracak bir mucize-i Kur'âniyenin Risale-i Nur namıyla bir dersi intişara başlamış. Ve on altı sene evvel 600 bin adamın imanını kurtardığı gibi, şimdi milyonlardan geçtiği sabit olmuş.

Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâmın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arabı birleştirmeye, bu Kur'ân'ın kanun-u esasilerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.

Said Nursî (Emirdağ Labikası, s. 455)

“Devletler, milletler muharebesi, tabakat-ı beşer muharebesine terk-i mevki ediyor. Zira beşer esir olmak istemediği gibi, ecir olmak da istemez. Galip olsaydık, hasmımız ve düşmanımız elindeki cereyan-ı müstebidane-ye, belki daha şedidâne kapılacak idik. Halbuki o cereyan hem zalimâne, hem tabiat-ı âlem-i İslâm'a münâfi, hem ehl-i imânın ekseriyet-i mutlaka-sının menfaatine mübayin, hem ömrü kısa, parçalanmaya namzettir. Eğer ona yapışsaydık, âlem-i İslâm'ı fitratına, tabiatına muhalif bir yola sürükleyecektik. Şu medeniyet-i habise ki, biz ondan yalnız zarar gördük. Ve nazar-ı şeriatı merdud ve seyyiatı hasenatına galebe ettiğiinden, maslahat-ı beşer fetvasıyla mensuh ve intibah-ı beşerle mahkûm-u inkıraz, sefih, mütemerrid, gaddar, mânen vahşî bir medeniyetin himayesini Asya'da deruhte edecektik.”

Sünubat, s. 57.

Bu zaman, ehl-i hakikat için, şahsiyet ve enaniyet zamanı değil, zaman, cemaat zamanıdır. Cemaatten çıkan bir şahs-ı mânevî hükmeder ve dayanabilir. Büyük bir havuza sahip olmak için bir buz parçası hükmündeki enaniyet ve şahsiyetini, o havuza atmaktır ve eritmek gerektir. Yoksa, o buz parçası erir, zayi olur; o havuzdan da istifade edilmez.

Kastamonu Lâbikası, s. 102.

Salisen:Bu zaman, cemaat zamanıdır. Ferdî şahısların dehası ne kadar harika da olsalar, cemaatin,sahs-ı manevîsinden gelen dehasına karşı mağlûp düşebilir. Alem-i İslâmı bir cihette tenvir edecek ve kudsî bir dehanın nurları olan bir vazife-i imâniye, biçare, zayıf, mağlûp, hadsiz düşmanları ve onu ihanetle, hakaretle çürütmeye çalışan muannid hasımları bulunan bir şahsa yüklenmez. Yüklense, o kusurlu şahıs ihanet darbeleriyle düşmanları tarafından sarsılsa, o yük düşer, dağılır.

Emirdağ Lâbikası-1, s. 70.

Bizi hayrette bırakan ve gayet şaşırtan ve bir garazı itisas eden ve bililtizam hiçten bir sebep-i ittiham icad etmek nevinden, musırrane, bir cemiyet ve teşkilat varmış gibi soruyorlar, “Bu teşkilatı yapmak için nereden para alıyorsunuz?” diyorlar.

Elcevap: Evvela, ben dahi soranlardan soruyorum: Böyle bir cemiyet-i siyasiyenin, bizim tarafımızdan vücuduna dair hangi vesika, hangi emareler

Bu zaman, ehl-i hakikat için, şahsiyet ve enaniyet zamanı değil, zaman, cemaat zamanıdır. Cemaatten çıkan bir şahs-ı mânevî hükmeder ve dayanabilir. Büyük bir havuza sahip olmak için bir buz parçası hükmündeki enaniyet ve şahsiyetini, o havuza atmaktır ve eritmek gerektir. Yoksa, o buz parçası erir, zayi olur; o havuzdan da istifade edilmez.

Hayat-ı içtimaiyeyi idâre eden en mühim esas olan hürmet ve merhamet gayet sarsılmış. Bazı yerlerde, gayet elîm ve biçare ihtiyarlar, peder ve valideler hakkında dehşetli neticeler veriyor. Cenab-ı Hakka şükür ki, Risale-i Nur, bu müthiş tahribata karşı girdiği yerlerde mukavemet ediyor, tamir ediyor.

var ve para ile teşkilat yaptığımızı hangi delil, hangi hüccet bulmuşlar ki, bu kadar musırrane soruyorlar? Ben, on senedir Isparta vilayetinde şiddetli tarassut altında bulunmuşum. Bir iki hizmetkar ve on günde bir iki yolcudan başka adamları görmeyen garip, kimsesiz, dünyadan usanmış, siyasetten gayet şiddetle nefret etmiş ve kuvvetli siyasî muhalif cemiyetlerin ne kadar aksülameller ile zararlı ve akîm kaldığını mükerrer müşahadatla görmüş ve kendi kavim ve binler dostları içinde, en mühim fırsatta, siyasî cemiyet ve cereyanları reddetmiş ve karışmamış ve îmân-ı tahkîkinin gayet kudsi ve hiçbir şeyle zedelenmesi caiz olmayan hizmeti bozmak ve ağraz-ı siyasî ile çürütmeyi en büyük bir cinayet telakkî ederek şeytandan kaçır gibi siyasetten kaçan ve on seneden beri **أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ** kendine düstur eden ve hileyi hilesizlikte bulan, asabî ve bilaperva esrarını fâş eden, on sene koca Isparta vilayetinin hassas ve cessas memurlarına böyle teşkilat sezdirmeyen bu adamdan, “Böyle bir teşkilat var ve siyasî bir dolabı çeviriyorsunuz” diyenlere karşı, yalnız ben değil, belki Isparta vilayeti ve bütün beni tanıyanlar, belki bütün ehl-i akıl ve vicdan, onların iftiralarını nefretle karşılar ve “Garazkâr planlar ile onu itham ediyorsunuz” diyecekler. Saniyen: Meselemiz îmandır. İmân kuvvetiyle bu memlekette ve Isparta'nın yüzde doksan dokuz adamları ile uhuvvetimiz var. Halbuki, cemiyet ise ekser içinde ekalliyetin ittifakıdır. Bir adama karşı, doksan dokuz adam cemiyet olmaz. Meğer, gayet insafsız bir dinsiz, herkesi (hâşâ) kendi gibi dinsiz tevehhüm edip, bu mübarek ve dindâr milleti tahkir etmek niyetiyle böyle işâa eder.

Tarihçe-i Hayat, s. 201.

Ezcümle: Hayat-ı içtimaiyeyi idâre eden en mühim esas olan hürmet ve merhamet gayet sarsılmış. Bazı yerlerde, gayet elîm ve biçare ihtiyarlar, peder ve valideler hakkında dehşetli neticeler veriyor.

Cenab-ı Hakka şükür ki, Risale-i Nur, bu müthiş tahribata karşı girdiği yerlerde mukavemet ediyor, tamir ediyor. Sedd-i Zülkarneynin tahribiyle Ye'cüc ve Me'cücün dünyayı fesada vermesi gibi, şeriat-ı Muhammediye (a.s.m.) olan sedd-i Kur'ani'nin tezelzülüyle ve Ye'cüc ve Me'cücden daha müthiş olarak ahlâkta ve hayatta zulmetli bir anarşilik ve zulümlü bir dinsizlik fesada ve ifsada başlıyor.

Risale-i Nur'un şakirtleri, böyle bir hadisede manevi mücahedeleri, inşaallah zaman-ı Sahâbedeki gibi, az amelle, pek büyük sevap ve âmâl-i sâlihaya medar olur.

Kastamonu Labikası, 111

Bazı insafsızları aldatan ve hiç münasebeti olmayan bir siyasî cemiyet vehmini veren üç maddedir.

Birincisi: Eskiden beri benim talebelerim benim ile kardeş gibi şiddetli alâkadar olmaları, bir cemiyet vehmini vermiş.

İkincisi: Risâle-i Nur'un bazı şakirtleri-her yerde bulunan ve cumhuriyet kanunları müsaade eden ve ilişmeyen cemaat-i İslâmiye heyetleri gibi hareket etmelerinden, bir cemiyet zannedilmiş. Halbuki o mahdut üç dört şakirdin niyetleri cemiyet memiyet değil, belki sırf hizmet-i îmâniyede halis bir kardeşlik ve uhrevî bir tesanüddür. Üçüncüsü: O insafsızlar kendilerini dalalet ve dünyaperestlikte bildiklerinden ve hükümetin bazı kanunlarını kendilerine müsait bulduklarından, fikren diyorlar ki, "Herhalde Said ve arkadaşları bizlere ve hükümetin bizim medenîce nâmeşrû hevesâtımıza müsait kanunlarına muhaliftirler. Öyle ise, muhalif bir cemiyet-i siyasiye-dirler." Ben de derim:

Hey bedbahtlar! Eğer dünya ebedi olsaydı ve insan, içinde daimî kalıyorsa ve insanî vazifeler yalnız siyaset bulunsaydı, belki bu iftiranızda bir mânâ bulunabilirdi. Hem, eğer ben siyaset ile işe girseydim, yüz risâlelerde on cümle değil, belki bir, cümleyi siyasetvarî, mübarezekârâne bulacaktınız. Hem, farz-ı muhal olarak, eğer biz dahi sizin gibi bütün kuvvetimizle dünya maksatlarına ve keyiflerine ve siyasetlerine çalışıyoruz diye-ki, şeytan da bunu inandırmaya çalışmıyor ve kimseye kabul ettiremez. Haydi böyle de olsa, madem bu yirmi senede hiçbir vukuatımız gösterilmiyor; hükümet ele bakar, kalbe bakmaz ve herbir hükûmette şiddetli muhalifler bulunur, elbette adliye kanunu ile bizleri mesûl etmezsiniz.

Şûâlar, s. 310-311

Nurculuk bir tarikat midir?

Benim ittihamım ve tevkifime sebep gösterilen dördüncü madde, devletçe yasak edilen tarikat dersini vermekle ihbar edilmiş olmaklığımdır.

Elcevap: Evvela: Elinizdeki bütün kitaplarım şahittirler ki, ben hakaik-ı îmâniye ile meşgulüm. Hem müteaddit risâlelerde yazmışım ki, "Tarikat zamanı değil, belki îmânı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsiz Cennete giden pekçok, fakat îmânsız Cennete girecek yok. Onun için, îmâna çalışmak zamanıdır" diye beyan etmişim.

Saniyen: On senedir Isparta vilayetinde bulunuyorum. Biri çıksın, bana, "Tarikat dersi vermiş desin. Evet, bazı has ahiret kardeşlerime ulûm-u îmâniye ve hakaik-ı âliye dersini, hocalık itibariyle vermişim. Bu, tarikat talimi değil, belki hakikat tedrisidir. Yalnız bu kadar var. Ben Şafiyim, namazdan sonraki tesbihatım Hanefî tesbihatından biraz farklıdır. Hem, akşam namazından yatısı namazına kadar ve fecirden evvel hiç kimseyi kabul etmemek şartıyla, kendi kendime günahlanımdan istiğfar ve ayetler okumak gibi şeylerle meşguliyetim var. Zannederim, dünyada hiçbir kanun bu hale yasak diyemez. Tarihçe-i Hayat, s. 199

Nur Talebeleri nasıl bir cemaattir?

Ben buradaki bütün Risâle-i Nur Şakirtlerini ve benimle görüşenleri veya okuyan ve yazarlarını aynıyla işhad ediyorum; onlardan sorunuz ki, ben hiçbirisine dememişim bir cemiyet-i siyasiye veya cemiyet-i Nakşiye teşkil edeceğiz. Daima dediğim budur: "Biz, îmânımızı kurtarmaya çalışa-

"Tarikat zamanı değil, belki îmânı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsiz Cennete giden pekçok, fakat îmânsız Cennete girecek yok. Onun için, îmâna çalışmak zamanıdır" diye beyan etmişim.

...Risale-i Nur ve
ondan tam ders
alan biz şakirtleri,
değil dünya
siyasetlerine,
belki bütün
dünyaya karşı da
Risale-i Nur'u
âlet edemeyiz ve
şimdiye kadar da
etmemişiz. Biz
ehl-i dünyanın
dünyalarına
karışmıyoruz.
Bizden zarar
tevehhüm etmek
divaneliktir.

çağız. Umum ehl-i îmân dahil oldukları ve üç yüz milyondan ziyade efradı bulunan bir mukaddes cemaat-i İslâmiyeden başka mabeynimizde medar-ı bahs olmadığını ve Kur'ân'da "hizbullah" namı verilen ve umum ehl-i îmânın uhuvveti cihetiyle kendimizi, Kur'ân'a hizmetimiz için hizbü'l-Kur'ân, hizbullah dairesinde bulmuşuz. Eğer kararâmâde bu mânâ murad ise, bütün rûhumuzla, kemal-i iftiharla îtiraf ederiz. Eğer başka mânâlar murad ise, onlardan haberimiz yoktur.

Şûâlar, s. 238.

...Risale-i Nur ve ondan tam ders alan biz şakirtleri, değil dünya siyasetlerine, belki bütün dünyaya karşı da Risale-i Nur'u âlet edemeyiz ve şimdiye kadar da etmemişiz. Biz ehl-i dünyanın dünyalarına karışmıyoruz. Bizden zarar tevehhüm etmek divaneliktir.

Evvelâ: Kur'ân bizi siyasetten men etmiş, ta ki elmas gibi hakikatleri, ehl-i dünyanın nazarında cam parçalarına inmesin.

Saniyen: Şefkat, vicdan, hakikat bizi siyasetten men ediyor. Çünkü tokata müstehak dinsiz münafıklar onda iki ise, onlarla müteallik yedi sekiz masum biçare, çoluk çocuk, zayıf, hasta, ihtiyarlar var. Belâ ve musibet gelse, o sekiz masumlar o belaya düşecekler. Belki o iki münafık dinsiz, daha az zarar görecektir. Onun için, siyaset yoluyla, idare ve âsâyîşi ihlâl tarzında, neticenin husulü de meşkûk olduğu halde girmek, Risale-i Nur'un mahiyetindeki şefkat, merhamet, hak, hakikat şakirtlerini men etmiş.

Salisen: Bu vatan, bu millet ve bu vatandaki ehl-i hükümet, ne şekilde olursa olsun, Risale-i Nur'a eşedd-i ihtiyaçla muhtaçtırlar. Değil korkmak veyahut adâvet etmek, en dinsizleri de, onun dindârâne, hakperestane düsturlarına taraftar olmak gerektir. Meğer ki, bütün bütün millete, vatana, hâkimiyet-i İslamiyeye hıyanet ola.

Çünkü bu millet ve vatan, hayat-ı içtimaiyesi ve siyasiyesi anarşilikten kurtulmak ve büyük tehlikelerden halâs olmak için, beş esas lazım ve zaruridir.

Birincisi: Merhamet.

İkincisi: Hürmet.

Üçüncüsü: Emniyet.

Dördüncüsü: Haram ve helâlî bilip haramdan çekilmek.

Beşincisi: Serseriliği bırakıp itaat etmelidir.

İşte Risale-i Nur, hayat-ı içtimaiyeye baktığı vakit bu beş esası temin edip, hem âsâyîşin temel taşını tesbit ve temin eder. Risale-i Nur'a ilişenler kat'iyen bilsinler ki, onların ilişmesi, anarşilik hesabına, vatan ve millete ve asâyîşe düşmanlıktır...

Kastamonu Labikası, 186

Amma ehl-i hidayet ve diyanet ve ehl-i ilim ve tarikat, hak ve hakikate istinad ettikleri için ve herbiri bizzat tarik-i hakta yalnız Rabbini düşünüp tevfikine itimad ederek gittiklerinden, mânen o meslekten gelen izzetleri var. Zaaf hissettiği vakit, insanların yerine Rabbine müracaat eder, medet Ondan ister. Meşreplerin ihtilâfiyla, zâhir-i meşrebine muhalif olana karşı muavenet ihtiyacını tam hissetmiyor, ittifaka ihtiyacını göremiyor. Belki hodgâmlık ve enâniyet varsa, kendini haklı ve muhalifini haksız tevehhüm ederek, ittifak ve muhabbet yerine, ihtilâf ve rekabet ortaya girer. İhlâsı kaçırır, vazifesi zîr ü zeber olur.

İşte bu müthiş sebebin verdiği vahîm neticeleri görmemenin yegâne çaresi, Dokuz Emirdir.

1. Müsbet hareket etmektir ki, yani, kendi mesleğinin muhabbetiyle hareket etmek. Başka mesleklerin adâveti ve başkalarının tenkîsi, onun fikrine ve ilmîne müdahale etmesin, onlarla meşgul olmasın.

2. Belki, daire-i İslâmiyet içinde, hangi meşrepte olursa olsun, medar-ı muhabbet ve uhuvvet ve ittifak olacak çok rabita-i vahdet bulunduğunu düşünüp ittifak ederek,

3. Ve haklı her meslek sahibinin, başkasının mesleğine ilişmemek cihetinde hakkı ise, “Mesleğim haklıdır” yahut “daha güzeldir” diyebilir. Yoksa başkasının mesleğinin haksızlığını veya çirkinliğini ima eden “Hak yalnız benim mesleğimdir” veyahut “Güzel benim meşrebimdir” diyemez olan insaf düsturunu rehber etmek,

4. Ve ehl-i hakla ittifak, tevfik-i İlahînin bir sebebi ve diyanetteki izzetin bir medarı olduğunu düşünmekle,

5. Hem ehl-i dalâlet ve haksızlık, tesanüd sebebiyle, cemaat suretindeki kuvvetli bir şahs-ı mânevînin dehâsıyla hücumu zamanında, o şahs-ı mânevîye karşı, en kuvvetli ferdî olan mukavemetin mağlûp düştüğünü anlayıp, ehl-i hak tarafındaki ittifak ile bir şahs-ı mânevî çıkarıp, o müthiş şahs-ı mânevî-i dalâlete karşı hakkaniyeti muhafaza ettirmek,

6. Ve hakkı, bâtılın savletinden kurtarmak için,

7. Nefsini ve enâniyetini,

8. Ve yanlış düşündüğü izzetini,

9. Ve ehemmiyetsiz, rekabetkârâne hissiyatını terk etmekle ihlâsı kazanır, vazifesini hakkıyla ifa eder.1

(Lem'alar, 20. Lem'a, s. 154-155.)

Risale-i Nur'un siyasi cemaatlerle hiçbir alakası yoktur

[Hem manevî, hem maddî bir kaç cihette sorulan bir suale mecburiyet tabînda bir cevaptır.]

Sual: Neden, ne dahilde, ne hariçte bulunan cereyanlara ve bilhassa siyasi cemaatlere hiçbir alaka peyda etmiyorsun? Ve Risale-i Nur ve şakirdlerini mümkün olduğu kadar o cereyanlara temastan men ediyorsun?

1. Hattâ hadis-i sahîhle, âhîrzamanda İsevîlerin hakikî dindarları ehl-i Kur'ân ile ittifak edip, müşterek düşmanları olan zındıkaya karşı dayanacakları gibi; şu zamanda dahi ehl-i diyanet ve ehl-i hakikat, değil yalnız dindaşı, meslektaş, kardeşi olanlarla samimî ittifak etmek, belki Hristiyanların hakikî dindar ruhanîleriyle dahi, medar-ı ihtilâf noktaları muvakkaten medar-ı münakaşa ve nizâ etmeyerek, müşterek düşmanları olan müteccaviz dinsizlere karşı ittifaka muhtaçtırlar.

Ve haklı her meslek sahibinin, başkasının mesleğine ilişmemek cihetinde hakkı ise, “Mesleğim haklıdır” yahut “daha güzeldir” diyebilir. Yoksa başkasının mesleğinin haksızlığını veya çirkinliğini ima eden “Hak yalnız benim mesleğimdir” veyahut “Güzel benim meşrebimdir” diyemez olan insaf düsturunu rehber etmek.

Risale-i Nur'un
vazifesi ise,
hayat-ı ebediyeyi
mahveden
ve hayat-ı
dünyeviyeyi
de dehşetli bir
zehire çeviren
küfr-ü mutlaka
karşı imanî olan
hakikatlarla
gayet katî ve
en mütemerrid
zındık feylesofları
dahi imana
getiren kuvvetli
bürhanlar ile
Kur'an'a hizmet
etmektedir. Onun
için Risale-i
Nur'u hiçbir şeye
alet edemeyiz.

Halbuki, eğer temas etsen ve alakadar olsan, birden binler adam Risale-i Nur dairesine girip, parlakhakikatlarını neşredeceklerdi. Hem bu kadar sebpsiz sıkıntılara hedef olmayacaktın.

Elcevap: Bu alakasızlık ve içtinabın en ehemmiyetli sebebi: Mesleğimin esası olan "ihlas" bizi men ediyor. Çünkü, bu gaflet zamanında, hususan tarafgirane mefkûreler sahibi, herşeyi kendi mesleğine alet ederek, hatta dinini ve uhrevî hareketını da o dünyevî mesleğe bir nevî alet hükmüne getiriyor. Halbuki, hakaik-ı îmaniye ve hizmet-i Nuriye-i kudsiye, kainatta hiçbir şeye alet olamaz. Rıza-yı İlahîden başka bir gayesi olamaz. Halbuki şimdiki cereyanların tarafgirane çarpışmaları hengamında bu sırr-ı ihlası muhafaza etmek, dinini dünyaya alet etmemek müşkilleşmiş. En iyi çare, cereyanların kuvveti yerine, inayet ve tevfiğ-i İlahiyeye dayanmaktır.

Emirdağ Lahikası I, s. 37.

Biz Risale-i Nur şakirtleri, Risale-i Nur'u, değil dünya cereyanlarına, belki kainata da alet edemeyiz. Hem Kur'an bizi siyasetten şiddetle men etmiş. Evet, Risale-i Nur'un vazifesi ise, hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi de dehşetli bir zehire çeviren küfr-ü mutlaka karşı imanî olan hakikatlarla gayet katî ve en mütemerrid zındık feylesofları dahi imana getiren kuvvetli bürhanlar ile Kur'an'a hizmet etmektir. Onun için Risale-i Nur'u hiçbir şeye alet edemeyiz.

Evvela: Kur'an'ın elmas gibi hakikatlarını, ehl-i gaflet nazarında bir propaganda-i siyaset tevehhümüyle cam parçalarına indirmemek ve o kıymetli hakikatlara ihanet etmemektir. Sanien: Risale-i Nur'un esas mesleği olan şefkat, hak ve hakikat ve vicdan, bizleri şiddetle siyasetten ve idareye ilişmekten men etmiş. Çünkü; tokada ve belaya müstehak ve küfr-ü mutlaka düşmüş bir-iki dinsize müteallik, yedi-sekiz çoluk-çoluk, hasta, ihtiyar, masumlar bulunur. Musibet ve bela gelse, o biçareler dahi yanarlar. Bunun için neticenin de husulü meşkûk olduğu halde, siyaset yoluyla idare ve asayişin zararına hayat-ı içtimaiyeye karışmaktan şiddetle men edilmişiz.

Şualar, s. 306.

Bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan alem-i İslamın teveccühünü ve hamiyetini ve uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için, siyaseti dinsizliğe alet ederek, perde altında küfr-ü mutlaka yerleştirmek isteyenler, hükûmeti iğfal ve adliyyeyi iki def'adır şaşırtıp, der: "Risale-i Nur şakirdleri, dini siyasete alet eder; emniyete zarar vermek ihtimali var." Halbuki, bu memlekete maddî ve manevî bereketi ve fevkalade hizmeti ve umum alem-i İslama taallük edecek hakaikî cami olduğu, otuz üç ayat-ı Kur'aniyenin işaretiyle ve İmam-ı Ali'nin (r.a.) üç keramet-i gaybîyesiyle ve Gavs-ı azamın kat'î ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur'un, siyasetle alakası yoktur. Fakat, küfr-ü mutlaka kırdığı için, küfr-ü mutlaka altı olan anarşilik ve üstü olan istibdad-ı mutlaka, esasıyla bozar; reddeder. Emniyeti ve asayiş ve hürriyeti ve adaleti temin eder. Risale-i Nur'a, daha vatana, idareye zararı

dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez. Daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar. Fakat, cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarları veya enaniyetli sofî meşreblileri, bazı kurnazlıklarla Risale-i Nur'a karşı iki sene evvel İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi istimal etmeye münafıklar belki çabalayacaklar. İnşallah muvaffak olamazlar.

Emirdağ Labikası-I, s. 110.

Hilafet-i İslamiye noktasında İmam-ı Ali'-nin fevkalade iktidarı, harikulade zekası ve yüksek liyakatıyla beraber seleflerine nisbeten muvaffakiyetsizliği nedendir?

Elcevap: O mübarek zat, siyaset ve saltanattan ziyade, daha çok mühim başka vazifelere layık idi. Eğer tam muvaffakiyet-i siyasiye ve tamam saltanat olsaydı, "Şah-ı Velayet" ünvan-ı manidarını bihakkın kazanamayacaktı. Halbuki zahirî ve siyasî hilafetin pekçok fevkünde manevî bir saltanat kazandı ve Üstad-ı Küll hükmüne geçti; hatta kıyamete kadar saltanat-ı manevisi baki kaldı.

Amma Hazret-i İmam-ı Ali'nin Vak'a-i Sıffin'de, Hazret-i Muaviye'nin taraftarlarıyla muharebesi ise, hilafet ve saltanatın muharebesidir. Yani, Hazret-i İmam-ı Ali ahkam-ı dîni ve hakaik-ı İslamiyeyi ve ahireti esas tutup, saltanatın bir kısım kanunlarını ve siyasetin merhametsiz muktezıyatlarını onlara feda ediyordu. Hazret-i Muaviye ve taraftarları ise, hayat-ı içtimaiye-i İslamiyeyi, saltanat siyasetleriyle takviye etmek için azîmeti bırakıp, ruhsatı iltizam ettiler. Siyaset aleminde kendilerini mecbur zannedip ruhsatı tercih ettiler, hataya düştüler.

Mektûbat, ss. 57-58.

Hakaik-ı îmaniye, herşeyden evvel bu zamanda en birinci maksat olmak ve sair şeyler ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalmak; ve Risale-i Nur'la onlara hizmet etmek en birinci vazife ve medar-ı merak ve maksud-u bizzat olmak lazım iken; şimdiki hal-i alem hayat-ı dünyeviyeyi, hususan hayat-ı içtimaiyeyi ve bilhassa hayat-ı siyasiyeyi ve bilhassa medeniyetin sefahet ve dalaletine ceza olarak gelen gadab-ı İlahînin bir cilvesi olan Harb-ı Umumînin tarafgirane, damarları ve asabları tehîç edip, batın-ı kalbe kadar, hatta hakaik-ı îmaniye'nin elmasları derecesine o zararlı, fani arzuları yerleştirecek derecesinde bu meş'um asır öyle şırına etmiş ve ediyor ve öyleleşmiş ve aşıyor ki; Risale-i Nur dairesi haricinde bulunan ulemalar, belki de veliler; o siyasî ve içtimai hayatın rabıtalı sebebiyle, hakaik-ı îmaniye'nin hükmünü ikinci, üçüncü derecede bırakıp, o cereyanların hükmüne tabi olarak hemfikri olan münafıklar sever. Kendine muhalif olan ehl-i hakikatı, belki ehl-i velayeti tenkid ve adavet eder, hatta hissiyat-ı diniyeyi o cereyanlara tabi yaparlar. İşte bu asrın bu acib tehlikesine karşı Risale-i Nur'un hizmet ve meşgalesi, şimdiki siyaseti ve cereyanlarını o derece nazarımdan ıskat etmiş ki; bu

*Hakaik-ı îmaniye,
herşeyden evvel
bu zamanda en
birinci maksat
olmak ve sair
şeyler ikinci,
üçüncü, dördüncü
derecede kalmak;
ve Risale-i
Nur'la onlara
hizmet etmek en
birinci vazife ve
medar-ı merak ve
maksud-u bizzat
olmak lazım
iken...*

Bu zamanda en büyük bir ihsan, bir vazife, imanını kurtarmaktır, başkaların imanına kuvvet verecek bir surette çalışmaktır. Sakın, benlik ve gurura medâr şeylerden çekin. Tevazu, mahviyet ve terk-i enaniyet, bu zamanda ehl-i hakikate lazım ve elzemdir.

Harb-ı Umumiyi bu dört ayda merak etmedim, sormadım.

Hem Risale-i Nur'un has talebeleri, baki elmaslar hükmünde olan hakaik-ı îmaniyenin vazifesi içinde iken zalimlerin satranç oyunlarını abakmakla vazife-i kudsiyelerine fütür vermemek ve fikirlerini onlar ile bulaştırmamak gerektir. Cenab-ı Hak, bize Nur ve nuranî vazifeyi vermiş; onlara da, zulümlü zulümlü oyunları vermiş. Onlar bizden istiğna edip yardım etmedikleri ve elimizdeki kudsi Nurlara müşteri olmadıkları halde, biz onların karanlıklı oyunlarına vazifemizin zararına bakmaya tenezzül etmek hatadır. Bize ve merakımıza dairemiz içindeki ezvak-ı maneviye ve envar-ı îmaniyeye kafi ve vafidir.

Kastamonu Labikası, ss. 84-85.

Bana sordular ki: "Sizin cemiyet olmadığınız, üç mahkeme o cihette beraat vermesiyle, yirmi seneden beri tarassut ve nezaret eden altı vilayetin o noktadan ilişmemeleriyle tahakkuk ettiği halde, Nurcularda öyle harika bir alaka var ki, hiçbir cemiyette, hiç bir komitede yoktur. Bu müşkülü halletmenizi isterim ' dediler.

Ben de cevaben dedim ki; "Evet, Nurcular cemiyet memiyet, hususan siyasi ve dünyevî ve menfi ve şahsi ve cemaatî menfaat için teşekkül eden cemiyet ve komite değiller ve olmazlar. Fakat, bu vatanın eski kahramanlar kemal-i sevinçle şehadet mertebesini kazanmak için ruhlarını feda eden milyonlar İslâm fedâilerinin ahfadları, oğulları ve kızları, o fedailik damarını irsiyet almışlar ki, bu harika alakayı gösterip Denizli mahkemesinde bu aciz biçare kardeşlerine bu gelen cümleyi onlar hesabına söylettirdiler:

"Milyonlar kahraman başları feda oldukları bir hakikate başımız dahi feda olsun" diye onlar namına söylemiş, mahkemeyi hayret ve takdirle susturmuş. Demek, Nurcularda hakiki, halis, sırf rıza-yı İlahî için ve müsbet ve uhrevî fedâiler var ki, mason ve komünist ve ifsad ve zındıka ve ilhad ve Taşnak gibi dehşetli komiteler o Nurculara çare bulamayıp hükümeti, adliye aldatarak, lastikli kanunlar ile onları kırmak ve dağıtmak istiyorlar. İnşallah bir halt edemezler. Belki Nur'un ve imanın fedâilerini çoğaltmaya sebebiyet verecekler.

Şualar, s. 439.

Bu zamanda en büyük bir ihsan, bir vazife, imanını kurtarmaktır, başkaların imanına kuvvet verecek bir surette çalışmaktır. Sakın, benlik ve gurura medâr şeylerden çekin. Tevazu, mahviyet ve terk-i enaniyet, bu zamanda ehl-i hakikate lazım ve elzemdir. Çünkü bu asırda en büyük tehlike benlikten ve hodfüruşluktan ileri geldiğinden; ehl-i hak ve hakikat, mahviyetkârâne daima kusurunu görmek ve nefsinin itham etmek gerektir. Sizin gibilerin ağır şerait içinde kahramancasına imanını ve ubudiyetini muhafaza etmesi, büyük bir makamdır.

Emirdağ Labikası, s. 62.

Umûr-u uhreviyede hırs ve kanaatsizlik bir cihette makbuldür, fakat mesleğimizde ve hizmetimizde bazı ârizalar ile inkisâr-ı hayal cihetiyle, şükür yerine, meyusiyetle şekvâ etmeye sebep olur; belki de hizmetten vazgeçer. Onun için mesleğimizde kanaat, daima şükürü ve metâneti ve sebâtı netice verdiği için, ihlâs dairesinde hizmet noktasında çok hırs ve kanaatsizlik gösterdiğimiz halde, neticelerine ve semerâtına karşı kanaatle mükellefiz.

Emirdağ Lahikası-I, s. 89.

Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikate muhtaçtırlar ki; kainatta hiçbir şeye alet ve tâbî ve basamak olamaz; ve hiçbir garaz ve maksat onu kirletmez; ve hiçbir şüphe ve felsefe onu mağlup edemez bir tarzda iman hakikatlerini ders versin. Umum ehl-i imanın bin seneden beri terâküm etmiş dalaletlerin hücumuna karşı imanları muhafaza edilsin.

İşte bu nokta içindir ki, dahilî ve haricî yardımcılara ve ehemmiyetli kuvvetlerine, Risale-i Nur ehemmiyet vermiyor, onları arayıp tâbî olmuyor... Tâ avam-ı ehl-i imanın nazarında, hayat-ı dünyeviye'nin bazı gâyelerine basamak olmasın; ve doğrudan doğruya hayat-ı bâkiyeden başka hiçbir şeye alet olmadığından, fevkalade kuvveti ve hakikati, hücum eden şüpheleri ve tereddütleri izâle eylesin. *Emirdağ Lahikası-I, s. 73.*

Sen, mesleğini ve efkârını hak bildiğin vakit, “Mesleğim haktır veya daha güzeldir” demeye hakkın var. Fakat “Yalnız hak benim mesleğimdir” demeye hakkın yoktur. وَعَيْنُ الرَّضَاعِ عَنْ كُلِّ عَيْبٍ كَلِيلَةٌ ۝ وَلَكِنَّ عَيْنَ الشُّخْطِ تُبْدِي الْمَسَاوِيَا سırrınca, insafsız nazarın ve düşkün fikrin hakem olamaz. Başkasının mesleğini butlân ile mahkûm edemez.

Senin üzerine haktır ki; her söylediğin hak olsun. Fakat her hakkı söylemeye senin hakkın yoktur. Her dediğin doğru olmalı, fakat her doğruyu demek doğru değildir. Zirâ senin gibi niyeti halis olmayan bir adam, nasihati bazan damara dokundurur, aksülamel yapar. *Mektubat, s. 256.*

Vazifemiz hizmettir, vazife-i İlâhiyeye karışmamak ve hizmetimizi onun vazifesine binâ etmekle bir nevi tecrübe yapmamak olmakla beraber, kemmiyete değil, keyfiyete bakmak; hem çoktan beri sukut-u ahlâka ve hayat-ı dünyeviye'yi her cihetle hayat-ı uhreviyeye tercih ettirmeye sevk eden dehşetli esbab altında Risale-i Nur'un şimdiye kadar fütuhâtı ve zındıkların ve dalaletlerin savletlerini kırması ve yüz binler biçarelerin imanlarını kurtarması ve herbiri yüze ve bine mukâbil yüzer ve binler hakiki mümin talebeleri yetiştirmesi Muhbir-i Sâdıkın ihbârını aynen tasdik etmiş ve vukuât ile ispat etmiş ve ediyor, inşaallah daha edecek. Ve öyle kökleşmiş ki, inşaallah hiçbir kuvvet Anadolu'nun sinesinden onu çıkaramaz—tâ âhirzamanda, hayatın geniş dairesinde, asıl sahipleri, yani Mehdî ve şakirtleri Cenâb-ı Hakkın izniyle gelir, o daireyi genişlettirir ve o tohumlar sünbülünir; bizler de kabrimizde seyredip Allah'a şükrederiz. *Kastamonu Lahikası, s. 72*

Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikate muhtaçtırlar ki; kainatta hiçbir şeye alet ve tâbî ve basamak olamaz; ve hiçbir garaz ve maksat onu kirletmez; ve hiçbir şüphe ve felsefe onu mağlup edemez bir tarzda iman hakikatlerini ders versin. Umum ehl-i imanın bin seneden beri terâküm etmiş dalaletlerin hücumuna karşı imanları muhafaza edilsin.

Bundan sonra,
bizzarûre,
hilafeti temsil
eden Meşihat-ı
İslamiye ve
Diyanet Dairesi
hem alî, hem
mukaddes, hem
ayrı, hem nezzare
olacaktır. Şimdi
hakim, şahıs değil,
efkar-ı amme
olduğu için, onun
nevinden şahs-ı
manevî bir fetva
emîni ister.

BEŞİNCİ NOKTA

Beş küçük meseleye dairdir.

İkinci Mesele: Ehl-i dünya diyorlar ki: “Bize ahkâm-ı diniyeyi ve hakaik-i İslâmiyeyi talim edecek resmî bir dairemiz var. Sennesalâhiyetle neşriyat-ı diniyeyi yapıyorsun? Sen madem nefye mahkûmsun; bu işlere karışmayahakkınyok.” Elcevap: Hak ve hakikat inhisar altına alınmaz. İman ve Kur’ân nasıl inhisar altına alınabilir? Siz dünyanızın usulünü, kanununu inhisar altına alabilirsiniz. Fakat hakaik-i imaniye ve esâsât-ı Kur’âniye, resmî bir şekilde ve ücret mukabilinde, dünya muamelâtı suretine sokulmaz. Belki, bir mevhibe-i İlâhiye olan o esrar, hâlis bir niyetle ve dünyadan ve huzûzât-ı nefsaniyeden tecerrüd etmek vesilesiyle o feyizler gelebilir. Hem de sizin o resmî daireniz dahi, memleketteyken beni vaiz kabul etti, tayin etti. Ben o vaizliği kabul ettim, fakat maaşını terk ettim. Elimde vesikam var. Vaizlik, imamlık vesikasıyla her yerde amel edebilirim. Çünkü benim nefyim haksız olmuştur. Hem menfiler madem iade edildi; eski vesikalarımın hükmü bâkidir.

Saniyen: Yazdığım hakaik-i imaniyeyi doğrudan doğruya nefsimde hitap etmişim. Herkesi davet etmiyorum. Belki ruhları muhtaç ve kalbleri yaralı olanlar, o edviye-i Kur’âniyeyi arayıp buluyorlar. Yalnız, medar-ı maişetim için, yeni huruf çıkmadan evvel, haşre dair bir risalemi tab ettirdim. Bunu da, bana karşı insafsız eski vali, o risaleyi tetkik edip, tenkit edecek bir cihet bulamadığı için ilişemedi.

Mektubat, 72

Sual: “Şeriatın bazı ahkâmı, mesela valilerin vazifelerine taallûku var.” Cevap: Bundan sonra, bizzarûre, hilafeti temsil eden Meşihat-ı İslamiye ve Diyanet Dairesi hem alî, hem mukaddes, hem ayrı, hem nezzare olacaktır. Şimdi hakim, şahıs değil, efkar-ı amme olduğu için, onun nevinden şahs-ı manevî bir fetva emîni ister. İşte şu hakimın fetva emîni, Meşihatta mezahib-i erbaadan kırk elli ulema-i muhakkik bir meclis-i mebusan-ı ilmiye teşkiliyle şahs-ı manevîleri, öteki şahs-ı manevîye fetva emînlik edecektir. Yoksa, hakim ve müftî bir cinsten olmazsa, birbirinin lisanını anlamazlar. Zîra şahs-ı vahid, şahs-ı manevîyi kandıramaz ve tenvir edemez.

Münâzarât, ss. 79-80.

Aziz, siddık kardeşlerim,

Merak etmeyiniz, inayet-i Rabbaniye devamdadır. Bu yeni taarruzları inşaallah akim kalacak, hem Nurun fütuhâtına yardım edecek. Şimdilik telaşsız, kanun dairesinde hakkımızdaki kanunsuz muameleyi def etmek için, bir kardeşimiz Ankara ya gitsin. Eski partinin müfettişi Hilmi Uran ve Afyon vilayetinin müfettişi, mebus Celal i ve Diyanet Riyasetinde Ahmed Hamdi ve ehl-i vukuftaki Yusuf Ziya gibi zatları görsün, bize edilen kanunsuz ve keyfi muameleyi değiştirmeye çalışsın.

Hem müsadere edilen Zülfikar ve Asa-yı Musa ve makine için mahkemeye ve zabıtaya deyiniz ki: “Bunların nüshalarının teksiri hariç içindir; harice gönderilecektir.”

Madem şimalde üç devlet Kur’ân ı kabul edip mekteplerinde ders vermeye başlamışlar. Ve madem Hindistan bu hükümetten iki milyon liralık Kur’ân-ı Kerim istedi. Ve madem Zülfikar ve Asa-yı Musa eczalarını iki sene üç mahkemeniz ve filozof alimleriniz onları tetkik ettikten sonra ittifakla beraatimize karar verip bu kitapları takdir ve tahsin etmişler. Ve madem bu iki kitap, Kur’ân ın iki keskin kılıcı ve iki parlak hüccetleridir ve en muannidleri de teslim mecbur ediyorlar. Ve madem bu iki eser, deşetli ve tahripçi anarşistliği yetiştiren, şimalden gelen dinsizlik cereyanına karşı tam mukabele edebilir bir kuvvette olduklarına binler ehl-i tahkik ve ehl-i fen şehadet ediyorlar. Ve madem şimdiki hükümet Kur’ân mekteplerini açıyor ve mekteplere dini dersler vermeye emretmiş. Elbette, bize karşı bu muamele, emsalsiz ve keyfi bir zulüm ve vatana ve millete ve asayişe ve hürriyet-i vicdana bir cinayettir. Biz istemiyoruz ki dünya siyaseti bize bulaşsın. Yoksa, haberiniz olsun ki biz hakkımızı tam müdafaa edebiliriz. Bizi mecbur etmeyiniz!

Umumunuza binler selam...

Benim için münasip bir vakitte cildlendirdiğiniz Asa-yı Musa dan gönderirsiniz. Hüsrev in, vazifesini tam yaptıktan sonra gelen bu maddi zararın hiç ehemmiyeti yok. Zülfikar lar tam intişar etti; Asa-yı Musa da az ziyat olmakla beraber inşaallah manevi pek çok menfaati olacak. Yalnız Nurcular sebat ve tesanüdlerini muhafaza edip telaş etmesinler, şevkleri kırılmasın.

Kardeşiniz

Said Nursi

Emirdağ Labikası, s. 203

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Herhalde biriniz benim bedelime Diyanet Riyasetine gitsin; benim selâm ve hürmetlerimle Ahmed Hamdi Efendiye desin ki: “Zatınız iki sene evvel Nurun Külliyyatından bir takım istemiştiniz. Ben de hazırlattırdım. Fakat birden hapse soktular; tashih edemedim, göndere-medim. Şimdi onların tashihiyle meşgulüm. Fakat tesemmüm hastalığıyla ziyade perişanietimden, çabuk bitirmeyeceğim. Bitirdikten sonra inşaallah takdim edilecektir. Hediye almayan elbette hediye veremez kaidesine bina-en, bu ziyade kıymettar mânevî tefsir-i Kur’ân, bu memleket-i İslâmiyenin âlimler reisi olan zat-ı âlinize, Nurların serbestiyetine mümkün olduğu derecede çalışmanıza ve nümune için üç cüzü size evvelce gösterdiğimiz Kur’ân’ımızın basılmasına himmet ve sa’y etmenize bir kudsi ücrettir.

Emirdağ Labikası, s. 255

Madem şimalde üç devlet Kur’ân ı kabul edip mekteplerinde ders vermeye başlamışlar. Ve madem Hindistan bu hükümetten iki milyon liralık Kur’ân-ı Kerim istedi. Ve madem Zülfikar ve Asa-yı Musa eczalarını iki sene üç mahkemeniz ve filozof alimleriniz onları tetkik ettikten sonra ittifakla beraatimize karar verip bu kitapları takdir ve tahsin etmişler.

Çok aziz, çok mübarek, çok sevgili, çok müşfik Üstadımız Efendimiz Hazretleri,

Mucizâtlı ve İsm-i Celâl altın ile yazılı, yıldızlı Kur'an'ı Diyanet Riyaseti, Afyon Mahkemesinden getirtmiş ve dünkü gün İstanbul Mushaf İnceleme Heyetine göndermiştir. Heyet tetkikten sonra neşrinin lüzum ve elzem olduğunu tasdik ederek geri iade edecekmiş. Hem Akşehirli kahraman Ahmed Altın kardeşimizin daha evvel bir suretini siz sevgili Üstadımıza gönderdiği ve Diyanet Reisliğine yazdığı istidasını Diyanet Riyaseti Müşavere Heyeti tetkik etmiş. Bunun üzerine, siz sevgili Üstadımızın Diyanet Riyasetine hediye ettiğiniz iki takımın birisini müşavere heyetine tetkik için verecekler. Diyanette Nurların lehinde çalışan muhterem kardeşimiz var. Hakikaten, sevgili Üstadımız, baştan başa zulmetli, kararlı olan Ankara şimdi pek çok değişmiş ve gittikçe değişmekte. Saçılan zehirler ve kendisine karşı gençliğin tezahüratı tesirini kaybetmiş. Sungur

Emirdağ Lahikası, s. 279

Sekizincisi: “Doğrudan doğruya Kur'an-ı Mucizü'l-Beyânın i'câz-ı mânevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur esaslarına dayandığı müellif tarafından mükerreren ve musırrane beyan ve iddia edilmekte ve böylece propaganda dinî delillere, telkinlere istinad ettiğini söylemekle” suç unsuru gösterilmektedir.

Bunu, bütün Risale-i Nur'u okuyanların tasdikiyle, hususan meşhur Mısır, Şam, Bağdat, Pakistan ve Diyanet Riyasetinin dairesinin uleması tasdikle, “Risale-i Nur doğrudan doğruya hakiki bir tefsir-i Kur'anîdir ve Kur'an'ın malî ve lemaatıdır” dedikleri halde, bu cümleyi medâr-ı suç yapanlardan mahkeme-i kübrâ-yı haşirde bu hatâsının sebebi sorulacak.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Hasta Said Nursî

Emirdağ Lahikası s. 362

